

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2769/2559

บริษัทยงสุ จำกัดผู้ร้อง ขอบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยเจ้าหนี้บริษัทธนาฯ จำกัด (มหาชน)ลูกหนี้

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/15, ป.พ.พ. มาตรา 193/33, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/29, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/32, ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

ดอกเบี้ยค้างรับตามสัญญากู้เงินระยะยาวและสัญญากู้เงินระยะสั้นโดยออกตัวสัญญาใช้เงิน ที่เจ้าหนี้อุทธรณ์ว่า หนี้ดอกเบี้ยดังกล่าวไม่ขาดอายุความเพราะเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายในกำหนดอายุความตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/15 นั้น เห็นว่า หนี้ดอกเบี้ยค้างรับที่เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้ หนี้ดังกล่าวเป็นสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยค้างชำระในระหว่างวันที่ 20 สิงหาคม 2540 ถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2541 มีกำหนดอายุความ 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (1) ซึ่งครบกำหนดอายุความตั้งแต่วันที่ 20 สิงหาคม 2545 ถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2546 เมื่อในคดีก่อนศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2546 เห็นได้ว่าอายุความดอกเบี้ยส่วนหนึ่งครบกำหนดก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้และอายุความดอกเบี้ยอีกส่วนหนึ่งครบกำหนดภายใน 6 เดือน นับแต่วันดังกล่าว มีผลให้อายุความดอกเบี้ยค้างรับทั้งหมดยังไม่ครบกำหนดจนกว่าจะพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/15 อายุความดอกเบี้ยค้างรับจึงครบกำหนดในวันที่ 15 สิงหาคม 2547 การที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2547 ยังไม่พ้นกำหนดอายุความ ดอกเบี้ยค้างรับตามสัญญากู้เงินระยะยาวและสัญญากู้เงินระยะสั้นโดยออกตัวสัญญาใช้เงินจึงไม่ขาดอายุความ เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ดอกเบี้ยดังกล่าว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2546 และตั้งลูกหนี้เป็นผู้ทำแผนเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2547 ต่อมาศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนโดยมีลูกหนี้เป็นผู้บริหารแผนเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2548 กับมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2549 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ในฐานะเจ้าหนี้มีประกันในมูลหนี้รวม 17 อันดับ จำนวน 4,021,680,960.22 บาท พร้อมดอกเบี้ยหลายอัตราของต้นเงิน 1,827,634,323.44 บาท นับแต่วันถัดจากวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการจนกว่าจะได้รับชำระเสร็จจากลูกหนี้ ต่อมาเจ้าหนี้ยื่นคำร้องขอแก้ไขคำขอรับชำระหนี้เหลือมูลหนี้รวม 8 อันดับ จำนวนหนี้เป็นต้นเงิน 907,517,070.47 บาท และดอกเบี้ย 1,493,925,403.92 บาท รวมจำนวน 2,401,442,474.39 บาท เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งอนุญาตให้แก้ไขคำขอรับชำระหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้ให้เจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ทำแผนตรวจคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/29 แล้ว ผู้ทำแผนโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้รายนี้ว่า มูลหนี้อันดับ 5 หนี้ตามสัญญาค้ำประกัน อันดับ 7 หนี้ตามหนังสือรับสภาพหนี้ และอันดับ 8 หนี้ Standby Letter of Credit เจ้าหนี้คิดต้นเงินและดอกเบี้ยไม่

ถูกต้องเพราะลูกหนี้ได้ชำระหนี้บางส่วนแล้ว และดอกเบี้ยค้างชำระถึงวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟู
กิจการของลูกหนี้ขาดอายุความ 5 ปี กับมูลหนี้อันดับ 5 เป็นหนี้ที่ไม่มีประกัน
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้อันดับ 1
ถึงอันดับ 6 และอันดับ 8 จำนวน 817,308,587.55 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละตามประกาศ
ธนาคารแห่งประเทศไทยของต้นเงิน 108,049,098.27 บาท ต้นเงิน 79,630,500 บาท ต้นเงิน
21,278,277.48 บาท ต้นเงิน 148,510,000 บาท ต้นเงิน 38,659,947.73 บาท และต้นเงิน
50,013,958.56 บาท นับแต่วันถัดจากวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จนกว่าจะได้รับ
ชำระหนี้เสร็จจากลูกหนี้ โดยให้ได้รับชำระหนี้ในฐานะเจ้าหนี้ที่มีประกันตามมูลหนี้อันดับ 1 ถึงอันดับ
6 ในที่ดินตามโฉนดเลขที่ 85175 ตำบลบางโกล้ง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พร้อม
สิ่งปลูกสร้าง และตามมูลหนี้อันดับ 8 ในใบหุ้นสามัญบริษัทระบบขนส่งมวลชนกรุงเทพ จำกัด
(มหาชน) เลขที่ 338 จำนวน 2,000,000 หุ้น ราคา 20,000,000 บาท และเลขที่ 339 จำนวน
2,000,000 หุ้น ราคา 20,000,000 บาท รวม 40,000,000 บาท และมีเงื่อนไขในมูลหนี้อันดับ 4
ถึงอันดับ 6 ว่า หากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากลูกหนี้ขั้นต้นไปแล้วเพียงใด ให้สิทธิในการรับชำระหนี้
จากลูกหนี้ลดลงเพียงนั้น กับในมูลหนี้อันดับ 5 ให้ได้รับชำระหนี้จำนวนไม่เกินวงเงินที่ลูกหนี้ใน
ฐานะผู้ค้ำประกันรับผิดชอบ 220,000,000 บาท ส่วนที่ขอเกินมาให้ยกเสีย ตามพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/32 (3) เจ้าหนี้ยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้มีการสั่งกลับหรือแก้
คำสั่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้อันดับ 5 อันดับ 7 และอันดับ 8
ตามคำร้องดังกล่าว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ลูกหนี้ยื่นคำคัดค้าน
ขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งว่า ศาลมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้แล้ว
อำนาจจัดการกิจการและทรัพย์สินตกเป็นของผู้บริหารของลูกหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่
มีอำนาจดำเนินคดีแทนลูกหนี้อีกต่อไป ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เจ้าหนี้อุทธรณ์ต่อ
ศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายมีคำพิพากษายกคำสั่งของ
ศาลล้มละลายกลาง ให้ศาลล้มละลายกลางนัดพิจารณาคำร้องของเจ้าหนี้แล้วมีคำสั่งใหม่ตาม
รูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้ศาลล้มละลายกลางรวมสั่งเมื่อมีคำสั่งใหม่ ศาลล้มละลายกลาง
มีคำสั่งแก้ไขคำร้องของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เฉพาะมูลหนี้อันดับ 8 ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้
ต้นเงิน 50,013,958.56 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่เวลาที่ได้รับเงินไว้จนกว่า
จะได้รับชำระหนี้เสร็จจากลูกหนี้ โดยให้ได้รับชำระหนี้อย่างเจ้าหนี้ที่มีประกัน นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไป
ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ เจ้าหนี้อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา
ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของเจ้าหนี้ว่า เจ้าหนี้มีสิทธิ
ได้รับชำระหนี้ดอกเบี้ยค้างชำระของหนี้ Standby Letter of Credit เพียงใด และดอกเบี้ยค้างรับ
ตามสัญญากู้เงินระยะยาวและสัญญากู้เงินระยะสั้นโดยออกตัวสัญญาใช้เงินขาดอายุความหรือไม่
สำหรับดอกเบี้ยค้างชำระของหนี้ Standby Letter of Credit ที่เจ้าหนี้อุทธรณ์ว่า
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ดอกเบี้ยของหนี้ส่วนนี้เป็นเงิน
32,511,620.39 บาท เจ้าหนี้เห็นพ้องด้วยและไม่ได้ยื่นคำร้องคัดค้านคำสั่งดังกล่าว การที่
ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งแก้ไขให้เจ้าหนี้ได้รับชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน
50,013,958.56 บาท นับแต่เวลาที่ได้รับเงินไว้จนกว่าจะได้รับชำระหนี้เสร็จจากลูกหนี้ จึงไม่ถูกต้อง
เพราะเป็นการวินิจฉัยเกินกว่าที่เจ้าหนี้ยื่นคำร้องนั้น เห็นว่า ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยเกี่ยวกับ
ดอกเบี้ยค้างชำระของหนี้ส่วนนี้และมีคำสั่งลดดอกเบี้ยลงโดยมิได้มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งคำสั่งของ

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จึงเป็นการทำคำสั่งเกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำร้องของเจ้าหนี้ อันเป็นการไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 14 ศาลฎีกาจึงต้องแก้ไขคำสั่งของศาลล้มละลายกลางส่วนดังกล่าวให้ถูกต้อง และให้เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ดอกเบี้ยค้างชำระของหนี้ Standby Letter of Credit เป็นเงิน 32,511,620.39 บาท และดอกเบี้ยอัตราขึ้นลงตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยของต้นเงิน 50,013,958.56 บาท นับแต่วันถัดจากวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จนกว่าจะได้รับชำระเสร็จจากลูกหนี้ ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ส่วนดอกเบี้ยค้างรับตามสัญญากู้เงินระยะยาวและสัญญากู้เงินระยะสั้นโดยออกตั๋วสัญญาใช้เงิน ที่เจ้าหนี้อุทธรณ์ว่า หนี้ดอกเบี้ยดังกล่าวไม่ขาดอายุความ เพราะเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ภายในกำหนดอายุความตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/15 นั้น ข้อเท็จจริงได้ความตามที่เจ้าหนี้นำสืบและลูกหนี้มิได้นำสืบโต้แย้งว่า เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2545 ลูกหนี้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2545 ในคดีหมายเลขแดงที่ พ.221/2545 และมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2546 ตามสำเนาคำร้องขอและสำเนาคำสั่ง ต่อมาเมื่อศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ในคดีนี้ เจ้าหนี้จึงยื่นคำขอรับชำระหนี้ดอกเบี้ยค้างรับตามสัญญากู้เงินระยะยาวตามบัญชีเลขที่ 222 - 30 - 10431 - 7 นับแต่วันที่ 16 ตุลาคม 2540 ถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2541 รวมจำนวน 551,346,392.62 บาท ตามบัญชีหนี้ที่โอนไป บสท. และสำเนาบัญชีเงินกู้ ในสำนวนการสอบสวนของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เห็นว่า หนี้ดอกเบี้ยค้างรับที่เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้ดังกล่าวเป็นสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยค้างชำระในระหว่างวันที่ 20 สิงหาคม 2540 ถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2541 มีกำหนดอายุความ 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (1) ซึ่งครบกำหนดอายุความตั้งแต่ระหว่างวันที่ 20 สิงหาคม 2545 ถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2546 เมื่อในคดีก่อนศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2546 เห็นได้ว่าอายุความดอกเบี้ยส่วนหนึ่งครบกำหนดก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้และอายุความดอกเบี้ยอีกส่วนหนึ่งครบกำหนดภายใน 6 เดือน นับแต่วันดังกล่าว มีผลให้อายุความดอกเบี้ยค้างรับทั้งหมดยังไม่ครบกำหนดจนกว่าจะพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/15 อายุความดอกเบี้ยค้างรับจึงครบกำหนดในวันที่ 15 สิงหาคม 2547 การที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2547 ยังไม่พ้นกำหนดอายุความ ดอกเบี้ยค้างรับตามสัญญากู้เงินระยะยาวและสัญญากู้เงินระยะสั้นโดยออกตั๋วสัญญาใช้เงินจึงไม่ขาดอายุความ เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ดอกเบี้ยดังกล่าวจำนวน 551,346,392.62 บาท ที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน อุทธรณ์ของเจ้าหนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า อนุญาตให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้อันดับ 7 หนี้ตามหนังสือรับสภาพหนี้จำนวน 932,615,965.29 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราขึ้นลงตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยของต้นเงิน 443,593,561.64 บาท นับแต่วันถัดจากวันที่ศาลมีคำสั่งฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จนกว่าจะได้รับชำระเสร็จจากลูกหนี้ ในฐานะเจ้าหนี้มีประกันในหุ้นตามใบหุ้นที่ลูกหนี้จำนำแก่เจ้าหนี้ มูลหนี้อันดับ 8 ดอกเบี้ยค้างชำระของหนี้ Standby Letter of Credit จำนวน 32,511,620.39 บาท และดอกเบี้ยของหนี้ดังกล่าวอัตราขึ้นลงตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยของต้นเงิน 50,013,958.56 บาท นับแต่วันถัดจากวันที่ศาลมีคำสั่งให้

พื้นฟูกิจการของลูกหนี้จนกว่าจะได้รับชำระเสร็จจากลูกหนี้กับดอกเบี้ยยค้างรับตามสัญญากู้เงินระยะยาวและสัญญากู้เงินระยะสั้นโดยออกตั๋วสัญญาใช้เงินจำนวน 551,346,392.62 บาท ในฐานะเจ้าหนี้มีประกันในหุ้น ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างและห้องชุดหลักประกันของลูกหนี้ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำสั่งของศาลล้มละลายกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ปิยกุล บุญเพิ่ม · ทศนีย์ จั่นสัญญาชัย ธรรมเกณท์ · ชัยยุทธ ศรีจำนงค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2769/2559>